

vůbec oprávnění, poněvadž obecní úřady resp. obce si stěžující nejsou pachtýři po rozumu § 63 zák. z 30. ledna 1920 č. 81 Sb., nemohly tudíž rozhodnutím obvodové úřadovny stpů na svých právech subjektivních vůbec býti dotčeny, plnou mocí vnucených pachtýřů pak se nevykázaly.

Stížnost obecních rad v P. a D. P. a v K. pro kusost řízení a nezákonnost podaná vytýká, že se stpů nezabýval věcnými námitkami stížností, nýbrž postavil se na formální stanovisko, že obce nejsou legitimovány k podání stížnosti, dokud nepředloží plnou moc pachtýřů.

Stížnost neodporuje tomuto názoru, tvrdí však, že obvodová úřadovna resp. poradce v B. důsledně oznamovali vše, co se týkalo vnucených pachtýřů, stěžujícím si radám, pachtýři jako takoví nebyli ani poradcem ani obv. úřadovnou nikdy o ničem uvědomování a že tím uznány byly stěžující si obce jako zástupci vnucených pachtýřů.

Rozhoduje o této stížnosti vycházel nss z těchto úvah:

V řízení dle § 63 přiděl. zákona stávají se uchazeči o půdu přidělem půdy do prozatímního pachtu sami jako vnucení pachtýři stranami v tomto řízení. Není zákonného ustanovení opravňujícího a zavazujícího obce, aby v zastoupení uchazečů o půdu a po přidělu v zastoupení vnucených pachtýřů — ve věci té jednaly, nýbrž jest věcí každého jednotlivého vnuceného pachtýře, aby sám svá práva hájil nebo způsobilého zmocněnce k tomu ustanovil. Obec jako osoba právnická není povolána, aby v řízení tom vystupovala jako procesní zmocněnec osob jiných (srovn. §§ 4, 26, 29 civ. ř. s.).

Skutečnost, že, jak stížnost uvádí, obv. úřadovna svá opatření sdělovala pouze obcím a že o nich vnuceným pachtýřům ani přímo písemně nebo veřejným prohlášením nedala věděti ani stěžující obce nežádala, aby opatření ta vnuceným pachtýřům závazným způsobem sdělily, nemůže na uvedeném právním stavu ničeho změnit a z obce, která pouze jako úřad jest povolána stpů a jeho orgány v jejich činnosti podporovati, učiniti zmocněnce vnucených pachtýřů.

Když žal. úřad rekurs obcemi za vnucené pachtýře podaný odmítl pro nedostatek legitimace, nemohl v postupu tom nss shledati nezákonnost

Č. 2112.

Živnostenské právo: I. Pachtýř nabývá práva na provozování živnosti teprve byv schválen živnostenským úřadem. — II. Ze zákona o ochraně nájemníků neplyne právo pachtýřů živnosti na výkon její, dokud úřadem za pachtýře nebyl schválen. — III. Pachtýř živnosti nemá subjektivního práva na to, aby byl úřadem živnostenským jako pachtýř schválen.

(Nález ze dne 21. března 1923 č. 4665).

Věc: Marie E. v Mohelnici proti ministerstvu obchodu o propachtování živnosti hostinské.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl v pořadu instančním potvrzen výměr osp-é z 3. července 1920, jímž st-lce bylo zakázáno, aby pro-

vozovala hostinskou živnost v místnostech domu č. — v M., pro něž udělena byla koncese hostinská a výčepnická Hugovi H. výměrem téže osp-é z 9. června 1920.

St-lka popírá oprávněnost zákazu proti ní vydaného v podstatě z toho důvodu, že Hugo H. ve své žádosti o udělení koncese žádal zároveň o schválení st-lky jako pachtýřky a jen nedopatřením úřadu se stalo, že tato žádost nebyla vyřízena.

St-lka spatřuje porušení zákona o ochraně nájemníků i živnostenského řádu v tom, že živnostenské úřady žádosti H-ově, aby jí výkon živnosti byl zakázán, bez souhlasu st-lky podané vydáním zákazu v odpor braného vyhověly.

Nss nemohl v tom stížnosti dáti za pravdu.

Jest nesporno, že st-lka jako pachtýřka Hugona H. úřadem schválena nebyla. Propachtování jeho živnosti hostinské, i když ve skutečnosti se stalo, nenabýlo účinnosti pro obor práva živnostenského. Pro st-lku vůbec nevzniklo oprávnění živnost tu vykonávati, jež podmíněno jest schválením živnostenského úřadu po rozumu Šu 19, odst. 3 ž. ř., tedy aktem konstitutivním, k němuž v daném případě nedošlo. Z jaké příčiny st-lka za pachtýřku H-ovu schválena nebyla, jest pro otázku, smí-li živnost vykonávati čili nic, zcela bez významu. Mylně dovolává se st-lka zákona o ochraně nájemníků; aniž třeba zkoumati podrobně, jaké právní důsledky vyplývají z tohoto zákona na provádění předpisů řádu živnostenského, tolik možno jest s jistotou tvrditi, že zákonem o ochraně nájemníků nebyl změněn § 19 ž. ř. v tom smyslu, že by již snad pouhá úmluva mezi pachtýřem a majetníkem koncese zjednávala pachtýři právo na výkon živnosti, jež by také vůči úřadům živnostenským mohl s úspěchem uplatňovati, byť ho úřad za pachtýře podle odst. 3. tohoto § dosud neschválil.

Jest tedy nař. rozhodnutí, odpírající st-lce, jež jako pachtýřka ve smyslu živnostenského řádu schválena nebyla, právo k výkonu živnosti, ve shodě se zákonem, a námitky stížnosti v tomto směru uváděné neodůvodněny.

Pokud však stížnost dovozuje, že bylo povinností živnostenského úřadu o žádosti H-ově za schválení st-lky za pachtýřku rozhodnouti, není st-lka legitimována námitku tohoto obsahu uplatňovati, ježto nemá subjektivního nároku, aby jako pachtýřka byla schválena.

Č. 2113.

Živnostenské právo (živnost hostinská): I. V případech, ve kterých zákon živnostenským společenstvům zásadně přiznává právo odvolací bez výslovného omezení jeho obsahu, jsou společenstva oprávněna uplatňovati v pořadu instančním námitku, že jest obava zneužívání živnosti. — II. Aby bylo lze odepřít koncesi hostinskou z důvodu § 18, odst. 2 živn. řádu, jest třeba, aby byly dány konkrétní okolnosti v osobě uchazeče nebo příslušníků jeho rodiny a příčinná souvislost mezi skutečnostmi těmi a domněnkou, že živnosti bude zneužíváno způsobem uvedeným v cit. předpisu zákona.

(Nález ze dne 21. března 1923 č. 4666).